

KŘEST DO KRISTA II

MARTIN K.

(Praha, červen 2008)

Dnes mám celý den na srdci jeden žalm. Je to Žalm 32: *Žalm Davida vyučující. Blahoslavený jest ten, jemuž odpuštěno přestoupení, a jehož hřích přikryt jest. Blahoslavený člověk, jemuž nepočítá Hospodin nepravosti, a v jehož duchu lsti není. Já když jsem mlčel, prahly kosti mé v úpění mém každého dne. Nebo dnem i nocí obtížena byla nade mnou ruka tvá, tak že přirozená vlhkost má obrátila se v sucho letní. Protož hřích svůj oznámil jsem tobě, a nepravosti své jsem neukryl. Řekl jsem: Vyznám na sebe Hospodinu přestoupení svá, a ty jsi odpustil nepravost hříchu mého. Za to se tobě bude modliti každý svatý, v času příhodném k nalezení tebe; pročez vody mnohé v rozvodnění k němu nedosáhnou. Ty jsi skryše má, od ssoužení zachováš mne, a plésáním vítězným obdaříš. Já tobě k srozumění posloužím, a vyučím tě cestě, po níž bys choditi měl; dám' radu, oči své na tě obrátě. Nebývejte jako kůň a jako mezek, kteříž rozumu nemají, jejichž ústa uzdou a udidly sevřít musíš, aby tobě neškodili. Mnohé bolesti jsou bezbožníka, ale toho, jenž naději skládá v Hospodinu, milosrdenství obklíčí. Radujte se v Hospodinu, a plésejte spravedliví, a prozpěvujte všickni srdce upřímého.*

Šestý verš říká: „Za to se tobě bude modliti každý svatý, v času příhodném k nalezení tebe.“ Jinými slovy řečeno, když vyznáme své hříchy, tak Ty jsi Bůh, který odpouští naše přestoupení a nepravost našeho hříchu, mého hříchu.

Hospodine, prosím Tě, abys nám dal, podle tohoto svého slova, schopnost vyznat Ti svoje hříchy a odložit je. Všechno myšlení, které je neslučitelné s Tvým myšlením, všechny myšlenky srdce, které jsou často převrácené, abychom je mohli ze sebe složit, vyznat je Tobě a být očištěni. Abychom Tě dnes mohli nalézt, protože dnes je ten čas příhodný k nalezení Tebe. Pomoz nám odložit hřích a nepravost hříchu a poddat se pod Tvoji ruku. Pane, odpust naši slabost, že se tak snadno necháme vykolejit a přesměrovat pozornost k věcem těla, odpust' nám neschopnost mít mysl upřenou na Tebe, neschopnost chodit s Tebou ve všedním dni. Prosím Tě, Pane, aby ses nad námi smiloval, obživil nás a občerstvil podle svého slova. „Vedlé slova svého,“ jak říká Tvůj služebník David.

Obživ nás podle svého slova. Hospodine, prosím Tě, aby ses nás dotkl a pomohl nám, jak jsme četli v Žalmu, pozdvihnout hlas ve chvále, v díkůčinění. Protože pro jednoho každého z nás jsi učinil veliké věci a vytrhl jsi naše kroky ze smrti a naše oči od slz, a proto nám pomoz. Chceme, protože jsme v Tebe uvěřili, pozdvihnout svůj hlas a mluvit. Hospodine, dáváme Ti do rukou dnešní večer a vyznáním svých úst snižujeme všechny ostatní, ať vně, nebo uvnitř v nás, proto, aby ti ostatní se umenšili a Ty jsi byl povýšen, vyvýšen a oslaven. Ve jménu Ježíše Krista, Toho, který nás zamiloval, zemřel za nás i vstal z mrtvých, abychom dnešního dne mohli mít naději. Amen. Hospodine, prosíme Tě, abys zavanul svojí čerstvostí do našich myslí, abys zavanul svojí čerstvostí do naší chůze. Nechceme se, Hospodine, nechat utlouct okolnostmi všedního dne. Hospodine, potřebujeme, abys k nám dnes mluvil. Mluv k našim srdcím a dej nám občerstvení do našich myslí, světlo a život, které vytlačí každou temnotu a smrt. Ve jménu Ježíše Krista. Amen.

V neděli jsme hovořili o tom, že máme být pokřtěni. Amen? Probírali jsme řecké slovo *baptizó*. Co znamená slovo *baptizó*? Být ponořen. Mluvili jsme o tom, že jeden z velkých omylů tradiční církve je kropení nemluvnat. Ani ne omylů, to totiž není omyl. Víte, to, co učí církev špatně, nejsou omyly. To je o tom, že ďábel přijde a přinese špatné učení. Skrze to se mu podaří dostat do církve, aby tam mohl konat svoje věci. Protože špatné učení, teologie, doktrína nejsou špatné jenom v „technice“, jestli se mám ponořit, a nebo pokropit. Víte, lidé se někdy přou o věci, aniž by chápali důsledky a dopady, o čem se vlastně mluví. Amen? Falešná doktrína hovoří o tom, že máme být pokřtěni. Pokřtění je úplně jiná forma křtu.

Když řeknete křest, je to náboženský pojem, který nic neznámá. Amen? Ale když řeknu ponoření, že máme být ponoření – je obrovský rozdíl, jestli něco pokropíme, nebo ponoříme. Když chcete nějakou látku batikovat, je dost velký rozdíl, jestli ji pokropíte, nebo ponoříte. Je to tak? Je zásadní rozdíl, jestli maso ponoříte do vroucí vody, anebo jestli ho vroucí vodou pokropíte. S tou věcí se stane úplně něco jiného. Křest vodou je jenom symbolický, jak jsme si říkali. Ale mluvíme také o dalších křtech.

Představte si Mojžíšův stánek. Mluvíme o krocích, z nějakého důvodu je jich sedm, kterými má projít člověk, ale i církev, aby došla do svatyně svatých, do plnosti. Křest je vlastně něco, co nás dostane z vnějšího nádvoří do svatyně. Boží slovo říká ve Zjevení v 11. kapitole, že vnější nádvoří nemá být ani měřeno. Když byl dán andělu pokyn, aby změřil Boží chrám, a to mírou člověka, bylo mu řečeno: „Vnější nádvoří

neměř.“ Vůbec nemá smysl ho měřit. Víte, to měření není o tom, kolik mělo metrů, decimetrů nebo kilometrů. To bylo srovnání. Co je to měřit? Že něco srovnáváte s nějakou mírou. Pojd'me se na to krátce podívat.

Zjevení 11. kapitola. Když mám nějaký metr, mám danou normu, šablonu. Amen? Šablona je dána někým zvenku. Víte, že všechny míry, které existují, jsou centrálně uchovávány a odvozeny od něčeho, co je nezávislé. Bůh dal tuto míru, míra je dána mimo náš systém, jestli mi rozumíte. Je to Bůh. My se můžeme tady s bratrem Martinem bavit (na rozdíl od kazatele je vysoký, pozn. redakce), jestli on je příliš velký nebo já jsem příliš malý. Amen? A můžeme říct, že všechno je relativní. Můžeme relativizovat všechno. Můžeme relativizovat, jestli by to mělo být tak, nebo tak. Proto však Bůh přichází s mírou, která je z venku. Bez diskuse můžeme říct, že někdo měří 1,87 metru. Amen?

Takže v 11. kapitole Zjevení se píše: *„I dána mi třtina, podobná prutu, a postavil se tu anděl, řka: Vstaň, a změř chrám Boží, i oltář, i ty, kteříž se modlí v něm. Ale síň, kteráž vně jest před chrámem, vyvrz ven, a neměř jí. (Síň ve smyslu vnější nádvoří.) Neboť jest dána pohanům, a budouť tlačiti město svaté za čtyřidceti a dva měsíce.“* Vězte, že ač si myslíme každý z nás o sobě cokoli, ať jsem malý, velký, hezký nebo škaredý, v duchovním světě existuje daná míra. Co je to za míru? Ježíš Kristus. Člověk je srovnán s mírou Ježíše Krista, s mírou plného věku postavy Ježíše Krista.¹ Ta míra nám byla dána, ale naše starost není, aby-chom někoho měřili a posuzovali. To je Boží starost. To dělat nemusíme. Na druhou stranu se nenechme klamat, že měření neexistuje. Ale všimněte si, že Bůh říká: „Je úplně jedno, jak špatné je to na vnějším nádvoří.“ Jako kdyby na tom vůbec nezáleželo a ani to nemělo význam měřit. Amen? A to je děsivá věc. Vnější nádvoří je dáno pohanům k pošlapání a Bůh ani nepovažuje za důležité, aby bylo měřeno.

Dotaz: „Jací křesťané jsou tedy na vnějším nádvoří?“

Tam jsou křesťané, kteří nejsou ve svatyni. Amen? Tudíž, nechcete-li být na vnějším nádvoří, musíte být někde jinde. Jsou jenom dvě možnosti. Buď být mimo, úplně jako nevěřící, takže nebudete pošlapáni pohany, ale zahynete jinak. Anebo být ve svatyni, respektive ve svatyni svatých. Jakým způsobem se dostanete na vnější nádvoří, víme. Tak, že přijmete Ježíše Krista do svého srdce. Amen? Vnější nádvořím projdete co nejrychleji tak, že vstoupíte do svatyně. Někdo by řekl, že cesta musí být dlouhá, že na vnějším nádvoří se musím zdržovat dlouho. To není

¹ Efezským 4:13 – „Až bychom se sběhli všickni v jednotu víry a známosti Syna Božího, v muže dokonalého, v míru postavy plného věku Kristova.“

pravda. Kupodivu dva nábytky, které tam jsou, mohou být překonány za jedno odpoledne. Amen. Není nutné, abych tam zůstal. Je to jenom pro to, co mám ve svém srdci, případně pro nějakou falešnou církevní teologii, která mě zdržuje na vnějším nádvoří. Amen?

Nezapomeňte, že prvně jsme mluvili o oltáři. Myslel jsem, že budu pokračovat, ale nějak se vracím. Mám pocit, že se potřebujeme vrátit. Takže mluvíme o vnějším oltáři, kde člověk, respektive zvíře, které bylo obětováno, ztrácí svůj život. Je to místo smrti. Je to místo smrti, kde se stává, jak říkáme, z krávy hovězí. Je tam vylita krev. Maso prochází ohněm. A pak se stává součástí kněze, který ho sní. Všechny tyto věci mluví o obrácení. Ale pozor! Obrácení, znovuzrození, není jenom to, že přijmu judaisticko-křesťanskou kulturu. Někdy se říká, že jsme ze západní křesťanské kultury, což znamená něco jiného než jiné kultury. Já nemluví o tom, že přijmu kulturu. Mluví o smrti, kdy položím svůj život a řeknu: „Bože, už nežiji svůj život, chci žít život s Tebou. Žiji Tvůj život a umírám tomuto světu.“ Říkal jsem v neděli a říkám to poslední dobou častěji: ověřte si míru svého spasení. Jestli skutečně platí, že jste umřeli světu a žijete Bohu. Ne že bychom nepadali, ale že naše rozhodnutí je platné. Že jsem nepřijal jenom nějakou nadstavbu svého života, ale že jsem skončil starý život. Někteří lidé se ožení a nikdy neopustí mentalitu svobodného. To musí být zlom. Když se ožením, tak umřel život, který jsem žil do té doby. Beru na sebe určitou míru zodpovědnosti a přichází změna. Po obrácení přichází křest.

Mluvili jsme o tom, že jsou tři neboli jeden křest. Křest vodou, křest Duchem, nebo bychom možná měli říkat do Ducha, a potom křest do Těla Kristova z 12. kapitoly 1. Korintským. Zmiňovali jsme herezi, která mluví o pokropení – mylné učení o křtu, kdy se kropí vodou malé děti. První hereze je, že se křtí malé děti – nemůžu přece křtít někoho, kdo se vědomě nevydal na cestu. Nabourával bych celý postup, a tím ho i zrušil. Je to stejné, jako kdybychom si zvolili myšlenku, které hodně věříme, a nějak ji pojmenovali (třeba křest). Kdyby ji někdo chtěl zničit, tak udělá něco úplně jiného, co se tváří podobně, a pojmenoval by to stejně. A udělal by takových různých věcí deset a všechny by nazval stejně. Pak byste řekli: „Já dělám toto (třeba: my křtíme),“ a lidé najednou mají absolutní zmatek a nevědí, co přesně máte na mysli. Představují si jeden z těch „podvrhů“ nepřítelů. Právě v tom je podvod ďábla.

Vraťme se ale k původnímu křtu, který musí následovat poté, co jsme zemřeli starému životu, poté, co jsme se obrátili. Miminko nemá šanci být pokřtěno. Dítě, které má dost rozumu na to, aby dokázalo přijmout Ježíše Krista, pokřtěno být může.

Další herezí je pokropení. Mentalita, kterou Bůh chce, je plné ponoření. Plné ponoření do Ducha Božího, jak jsme o tom mluvili, a jsem ponořený i do Těla Kristova. To je křest do Krista. Jak se to pozná? Skoro opakuji nedělní kázání, nevím přesně proč a neměl jsem to v úmyslu, ale cítím tu potřebu. Jak se pozná, že jsem ponořený do Těla Kristova? Pojďme chvíli mluvit o praktických věcech, protože někdy říkáme obecné termíny a každý si za tím představí něco jiného. Jak si představíte, že jste ponořeni do Těla Kristova?

„Že jsem jím obklopený.“

Dobře, jsi obklopený Tělem Kristovým, i to si ale dovedu představit různě. Zrovna teď je nejobklopenější asi tak Lucinka nebo bratr Petr, protože sedí uprostřed a vypadá to, že všichni jsou okolo nich. Ty, bratře, tak úplně obklopený nejsi, protože sedíš na kraji. Je to o tom, že jsme obklopeni Tělem Kristovým v tomto slova smyslu? To asi ne. Co to tedy znamená?

„Že jsme jeho součástí.“ – „Že se hýbu, tak jak se hýbe tělo.“ – „Člověk se třeba na shromáždění projevuje tak, aby byl potřebný pro ostatní, a zároveň přijímá od ostatních slovo.“

Jak se pozná, že je nějaký úd – ruka, noha nebo prst – součástí mého těla?

„Že plyne ve stejném duchu jako ten zbytek.“ – „Má stejnou krev.“

Ano, ale hlavně má stejnou Hlavu. To je strašně důležité. Má stejnou Hlavu a je napojený na stejné Tělo. To znamená, že si nemůžu říct: Dneska mě bolí nohy, tak je nechám doma, když jdu na shromáždění. Každý prst nemůže dělat něco jiného. Je to něco, co funguje jako jeden organismus, který je ovládaný hlavou, ne sám sebou. Žádný článek lidského těla nemá svůj vlastní život. Není něčím, co by si žilo samo o sobě. Není něčím, co by žilo nezávisle, co si rozhoduje, co se bude dít. Ale je napojený do nějakého organismu a je závislý na zbytku organismu. Když něco vyndám ze svého těla, přestává to žít. Mám nějaký časový úsek, do kterého se dá ta věc vrátit. Nevím, jak dlouho to trvá. Kdybych si uřízl kus ucha nebo prst, jsou mi asi dnes schopni hodně pomoci, ale musím poměrně rychle běžet někam na chirurgii. Rychle by mi to sešili a do nějaké doby jsou schopni to plus mínus s nějakými funkcemi obnovit. Je to tak? Na druhou stranu to není tak, že si uříznu prst a řeknu: „To teď nebudu řešit, až se vrátím z dovolené, zajdu si tam.“ Nechám prst ležet na cirkulárce, jedu na dovolenou, vrátím se po třech týdnech, přijdu na chirurgii a řeknu: „Ten prst se tak trochu změnil.“ V Těle Kristově to funguje stejně.

Proč myslíte, že Bůh dal tento obraz? Znamená to, že pokud je někdo vyťat z Těla Kristova, začíná tím okamžikem podléhat rozkladu, umírání. Začíná proces rozkladu, rozpadu. Amen? Čím déle to trvá, tím je rozklad nenapravitelnější. U lidí možná není ten rozklad tak rychle vidět. Je vidět v duchu, ale v přirozeném můžete přijít, mít pěknou košili, pěkné kalhoty, pěknou Bibli, případně pěkné děti, pěknou kytaru nebo něco takového, posadit se na shromáždění a pěkně tam sedět. Na první pohled se to možná nepozná a nevypadá to. Je to vidět v duchu. A to vás může někdy oklamat. Říkáte si: „Jsem součástí Těla Kristova,“ ale nemáte-li v sobě život, pokud ve vás nepulsuje život – a to musí pulsovat – může to znamenat, že nejste plně ponořeni do Těla Kristova. Možná tam visíte, možná tak napůl. Napůl uříznutý prst.

Další věc – potřebuji vidět, že když se Tělo hne, hne se jako celá skupina. Jako kdybychom měli nacvičený nějaký tanec a věděli, že při určité hudbě má čtvrt stadionu vstát. Je to něco, co funguje jako organismus. Když se na to podíváte, ladí to jako celek. Musíte vědět, co dělají vaši bratři. Musíte vědět a být součástí toho, kudy jde Beránek, kudy jde Pán Bůh. Není možné, abych přemýšlel nebo uvažoval nezávisle nebo si dělal své věci. Není možné, že je tady nějaké hnutí, a já o tom nevím. Dokonce by nemělo být možné, že existuje bolest, o které nevím. Není možné, že mám svůj vlastní život. To není o tom, že by prst měl svůj vlastní život, koloval v něm jeho vlastní oběh. Ne, je to o tom, že krev proudí skrze prst a cestuje na druhý konec světa, proplouvá. Život a krev musí jít ze mě na bratra Jirku a z bratra Jirky na bratra Martina, z bratra Martina na bratra Kamila a z bratra Kamila na bratra Petra atd. A tak prochází, musí námi plynout. Není možné, abych si cirkuloval krev svým vlastním způsobem.

Tudíž se ptám: Co vám mluví Bůh? Co vám mluví Bůh a jak to, že vám Bůh nemluví? Anebo jak to, že vám mluví něco jiného, než mluví mně. Rozumíte mi? Tehdy jsem součástí Těla Kristova, když Tělo Kristovo má potřebu si navzájem pomáhat, protože jeho části nebyly vybaveny, aby si udělaly všechno samy. Prst sám o sobě si nepomůže; ani se neumyje. Vezměte si jeden prst a zkuste si ho umýt. Potřebujete jiný prst, který ho umyje. My jsme někdy natolik pyšní, že si myslíme, že si vystačíme sami. A nebo mám pocit, že když myji tento prst, jsem větší. A neuvědomuji si, že potřebuji, aby ten prst zase umyl mě. Že se potřebujeme umýt navzájem. Že se potřebujeme povzbudit a napomenout navzájem. Amen? Nepřistupujeme k tomu tímto způsobem.

Nedávno jsem s někým mluvil, a ten člověk mi říkal: „Víš, nevím, jestli to vidím dobře.“ Odpověděl jsem mu na to: „Ne, nevidíš to dobře.“

Bůh ti nedal, abys to viděl dobře.“ Nebo ten člověk spíš říkal: „Nevím, jestli to vidím úplně dobře.“ Jestli mi rozumíte. A to je něco, s čím musíte počítat ve svém životě. Musíte vědět a věřit, že nevidíte úplně dobře. Bůh vám to nedá, abyste viděli sami úplně dobře, protože potřebujete někoho druhého, kdo doplní vaše vidění. Teprve společně jste schopni vidět celý obraz. Amen?

A tak křest, ponoření do Těla Kristova znamená, že zjistíte, že jste součástí Těla Kristova, že spoustu myšlenek, které máte, spoustu aktivit, které děláte, děláte v rámci Těla Kristova. Že jste napravováni v rámci Těla Kristova.

Vzpomeňte si, kdy k vám naposledy někdo z Těla Kristova promluvil a napravoval vás. Pokud toto nemáte, nejste ponořeni do Těla Kristova. Pokud nedokážete ten okamžik identifikovat a pokud se to neděje neustále, nejste ponořeni do Těla Kristova. Jste někde vedle, chybí vám život, a v důsledku toho, dlouhodobě, to může způsobit jen úpadek a smrt. Amen?

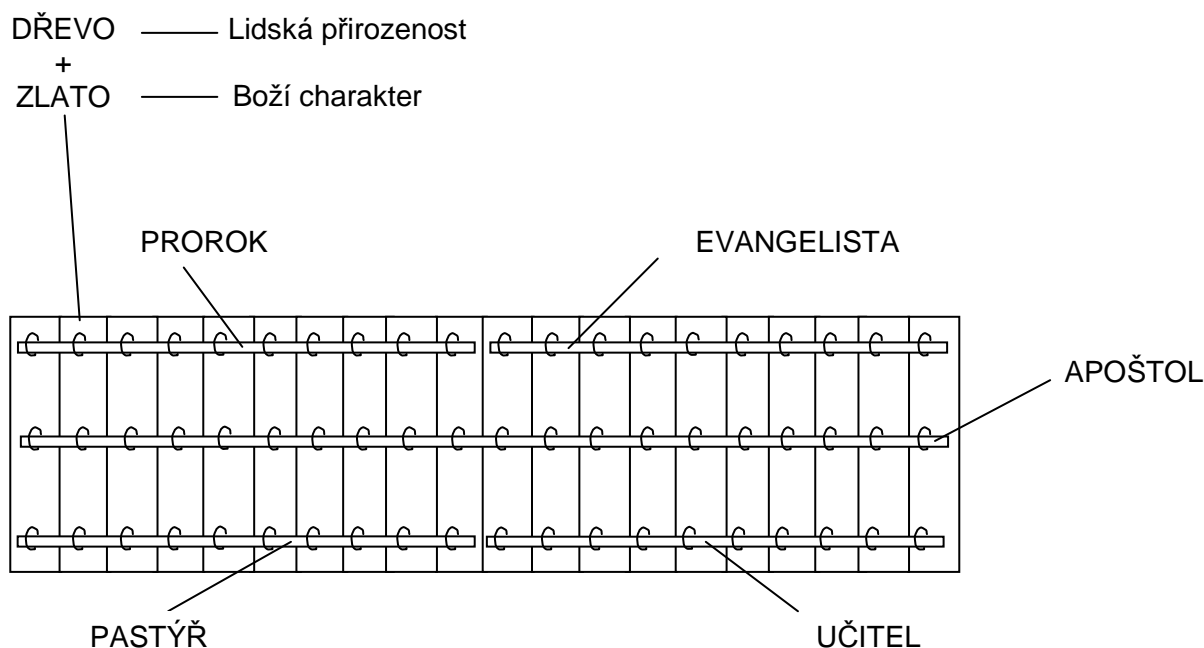
Takže to je jeden z aspektů, že vás někdo napravuje, umývá. Tělo Kristovo vás nějakým způsobem koriguje v obyčejných věcech, které děláte. Děláme banální věci. Nákup něčeho – teď nemyslím chleba, ale nákup nějakých podstatnějších věcí, rozhodování, co budu dělat, kam půjdu na školu, kam mě Bůh posílá nebo něco takového. To je něco, kde bych měl zjistit, že součástí mého rozhodování je Tělo Kristovo, které mě koriguje a které mi nedovolí odejít si vlastní cestou. Je spousta bratří, kteří byli součástí Těla Kristova, a najednou se rozhodli například pro nějaký typ byznysu. Viděli jste, jak pomaličku dochází k odklonu. Ten člověk se přestal zúčastňovat společných akcí – první, druhé, třetí, čtvrté, žádné a pomaličku, ale jistě, se ten člověk vzdaloval a vzdaloval. Byl pořád součástí shromáždění, ale už nikoliv Těla Kristova.

Zeptám se vás naopak. Zkuste si vybavit okamžik, kdy jste napravili svého bratra. Ne, kdy vy jste byli napraveni, ale kdy jste napravili nebo povzbudili svého bratra. Nemyslím vlastní chytrou radou, ale kdy jste byli Bohem použiti, abyste napravili svého bratra. Teď nutně neříkám napomenuli. Ani neříkám, abyste mu vynadali. To už vůbec ne. Napravit může znamenat, že něco v tichosti uděláte jako příklad. On to uvidí, trkne ho to a udělá to taky. Amen? Zkuste přemýšlet, kde fungujete v této věci. Kde fungujete v tom, že povzbuzujete a uzdravujete rány.

Pojďme se zeptat jinak. Kdy jste naposledy vnímali bolest v Těle Kristově? V Těle. Protože pokud mě něco bolí, když mě bolí noha, reaguje na to nějakým způsobem celé tělo. Když jsem si zranil nohu, třeba

koleno, loket nemůže říct: „Nemám s tebou nic společného.“ Může se dokonce stát, že vezmu berle, a to, co netáhne noha, táhne ruka. Amen? A tak se ptám, kdy jste cítili nebo víte o tom, že nesete nějakou bolest nebo nemoc z Těla Kristova. Pokud ne, nejste ponořeni do Těla Kristova plně.

Musíme fungovat v Těle Kristově a mimo Tělo Kristovo téměř nebýt schopni existovat. Musíme pozbyť schopnost existovat a fungovat mimo Tělo Kristovo. Nemyslím konkrétně tohoto shromáždění, ale celkově Těla Kristova. Kdy vstupujeme do svatyně, která obsahuje svatyni svatých. Jsme ponořeni do Těla Kristova. Z čeho se Tělo Kristovo skládá? Určitě z Hlavy, ale kdybychom si to nakreslili, tak to je ten druhý slavný obrázek, který mluví o deskách. Je to tak? Takže chcete-li vstoupit dovnitř, musíte projít tímto obrazem.

Každý z nás představuje desku. Deska je dřevěná, je to tak? Co znamená, že je deska dřevěná? Mluví to o přirozenosti. To znamená, že se v Mojžíšově stánku počítá s tím, že někde uvnitř je přirozenost člověka. Ale chcete-li vstoupit do stánku, co se musí stát? Musíme být pokryti zlatem, musíme být pokryti Božím charakterem, což je zlato. Dotýkat se navzájem nikoli dřevem, ale zlatem. Musí mezi námi být něco, co nás ochrání. To znamená, že se nedotýkáme přímo. Já se teď bratra Jirky nedotýkám přímo, ale dotýkám se ho skrze destičku, která reprezentuje vrstvu Božího charakteru, vrstvu zlata. Nenaráží tělo na tělo. Nesmí narážet tělesnost na tělesnost. Tak jako člověk nechodí nahý, ve smyslu obna-

žený, jestli mi rozumíte, do shromáždění, kde by ukazoval nahotu hanby své, když to takto řeknu, tak stejným způsobem se musí přikrýt Božím charakterem, aby nepřicházel obnažený, se svou nahotou do Těla Kristova. Je spousta míst a spousta shromáždění a církví, kde není žádné pokrytí zlatem. A je to horší než ve světě. Lidé potom můžou vyznat: „Tam se dějí takové věci!“ Jsou to různé pomluvy, ten si hraje to a ten je proti tomu, ti s tím a ti proti tamtěm atd. Amen?

To není Tělo Kristovo, to není způsob, jak být pokřtěný do Těla Kristova. V Těle Kristově musí být mezi námi Boží charakter, zlato. Aby Boží charakter pokryl naše rozdíly a naši přirozenost. Amen? Takže jestliže ty jsi od přirozenosti takový a já jsem jiný, je tady způsob, který nám pomůže spolu být. A nejen to, že vedle sebe existujeme, ale zákon říká, že jedna deska je jak široká? Jeden a půl lokte. Co reprezentuje v Bibli jeden a půl? Polovinu tří, a jinak? Jinak – nic. Neboli jeden a půl neznamena nic. Nemá význam. Proč je to tedy jeden a půl, když víme, že to má mít význam? Je to proto, aby nám Bůh naznačil, že o jedné desce to není. O jedné desce to není. O vás to není. O žádném jednom z vás to není, i kdybyste byli kdoví kdo. I kdyby se velký Bill Gates nebo nevím kdo obrátil. Rozumíte mi? O jedné desce to není. Pro někoho je to možná mentalita, kterou potřebuje přijmout. Abyste tvořili celek, nemůžete být sami. Pokud toto pochopím, začnu mít potřebu budovat ostatní. Amen? Začnu mít potřebu ostatní budovat. To znamená, že potřebuji, aby bratr Jirka stál, protože já bez něho nic nejsem. Amen? Teprve spolu dokážeme vidět. Teprve spolu určité věci fungují.

Je to jako s prostorovým viděním. Zkoušeli jste zavřít jedno oko a vidět prostorově, vidět trojrozměrně? Byli jste někdy v Imaxu nebo v něčem takovém? Zavřete jedno oko a najednou nevidíte. Amen? Teprve když oči jsou dvě a spolupracují, dokážete vidět to, co máte vidět. Amen? Když zavřete jedno oko, nedokážete odhadnout vzdálenost atd. Proto Bůh říká, že musíme uvažovat tak, že potřebuji toho druhého. Musím vidět, kde je, jak na tom je, musí to být něco, co mě zajímá, a musí to být něco, o čem přemýšlím. V žádném případě ne Kainovo: „Copak jsem strážcem svého bratra?“ Amen? To jsou věci, se kterými pracuji. Pokud máte pocit, že někde někdo chybí nebo obléťává jako satelit, měli byste mít pocit, že chybí vám. Měli byste mít potřebu se po něm natahovat. Pokud to tak nefunguje a jste spokojeni ve stavu, kde jste, ve stavu pokropení, nejste pokřtěni do Těla Kristova a nejste ani ve svatyni. Amen?

Další mechanismus – každá deska je zasazená do stříbrné patky. Lidé si mylně myslí, že desky jsou společně v jedné stříbrné patce. Ne, každá deska stojí sama o sobě. Je strašně důležité, abychom věděli, že

každá deska má dva kolíky, které jsou zasazené do stříbrné patky. Stříbrná mluví o vykoupení a dva kolíky o rovnováze Slova a Ducha. To znamená, že chcete-li být vůbec součástí tohoto obrazu, každý z vás, tentokrát sám za sebe, musí mít vlastní rovnováhu Slova a Ducha.

Co to znamená? Co by se stalo, kdyby to tak nebylo? Byla by to sekta. Někdo by to řídil. To znamená, že nemáte vlastní chůzi, vlastní slyšení z Boha. „Já vám povím, co říká Pán Bůh. Nehleďte to, nezjišťujte to. My vám to nadiktujeme. Vy jste laici. My jsme tu s ostatními staršími duchovenstvo. Nehleďte svoji vlastní chůzi podle Ducha a Slova, my vám to povíme.“ Denominace je sekta už tím, že je denominací. Sekta je dělení. A denominace je de – nominace, tj. „odjmenování se“. Pokud si založím nějakou denominaci, v principu to znamená, že se vyčleňuji z Těla Kristova jako takového. Odděluji se. Založil jsem si jinou organizaci, něco jiného. A pochopitelně ta organizace za chvíli přestane fungovat podle základních principů, které tam mají být. Tudíž je musí něčím nahradit, musí si něco vymyslet. Musí si postavit něco vlastního. Postaví si vlastní hierarchii a rozdělí církvev na duchovní a laiky. Funguje tak, že je to právě duchovenstvo, které vede a nahradí Boha jako takového. A to duchovenstvo to někdy dovede až do extrému – nechce, aby laici, ten obyčejný lid, měl sám vlastní chůzi s Bohem, protože to může být komplikované. A nedej Bože, aby pochopili, že celý ten systém je špatně. Amen?

Kdyby to tak nebylo, pak celá katolická církev se musí postavit a říct papežovi: „Jak můžeš jet za milion euro na dovolenou?“ Nevím, jestli jste to zaznamenali v novinách. Papež byl v Itálii na dovolené, to se normálně dělá. Ale tentokrát se prozradilo, že týdenní dovolená na horách stála milion euro. To je skoro dost, ne? To je nějakých 30 000 000 korun. Kdyby to byl podnikatel, tak mě to vůbec netrápí. Podnikatel si to někde „vypodnikal“, někde něco vydělal, někde si zřídil nějakou firmu. Ať si s tím dělá, co chce. Ale někdo, kdo se tváří jako služebník, nebo služebnost, ty peníze inkasoval od věřících lidí na to, aby sloužil. Amen? Budiž, není nic divného na tom, že toto papež udělá. Pochopitelně. Ale mělo by být divné, že to nic neudělá s tou církví. Jenže ono jim to není divné, protože to není církev. Je to organizace, která má hierarchii, a ti lidé v kostele jsou tak obrovsky vzdálení, že tam neexistuje žádný mechanismus, aby se s tím dalo cokoli dělat. I kdyby ta dovolená stála miliardu euro, stejně se nic nestane. Rozumíte mi? Protože tam je to o tom, že „my vám řekneme, co je dobře“ – a ti lidé tak fungují.

Je to důsledek toho, že každý nestojí. Každý totiž musí stát sám o sobě. Rozumíte mi? Každý musí mít vlastní znalost Božího slova. Když

přijdu dopředu a začnu vám vykládat něco, co nebude z Boha, musíte povstat a musíte mě spasit tím, že mě zkorigujete vlastní chůzí a vlastním napojením na Boží slovo. Rozumíte mi? A přesto lidé odevzdávají tuto schopnost, protože je jednodušší pouze přijímat, chtějí pouze přijímat. Pokud takto přemýšlíte a fungujete, nejste součástí Těla Kristova. Amen? Nejste součástí Těla Kristova, pokud nemáte vlastní chůzi. Pokud se vás zeptám a vy nemáte něco, co vám Bůh mluví z Bible, něco „svého vlastního“, co může doplňovat celkový obraz. Pokud vás Bůh nějakým způsobem nevede. Když se vás zeptám, kam vás Bůh vede, a vy řeknete: „Já nevím, kam mě Bůh vede. Neznám pojem ‚Bůh mě vede‘.“ Pak jste někde na vnějším nádvoří a musíte teprve být pokřtěni.

Kdo vás do Těla ponoří? Ježíš? Ne, Duch. Ježíš křtí Duchem, Duch svatý vás ponoří do Těla Kristova. Takže je to Duch svatý, do kterého musíte být nejprve ponořeni. Tím, že vás Ježíš ponoří do Ducha svatého, Duch Boží spolu s vaším duchem vás vnoří do toho, kdy sami stojíte, naučíte se stát a vlastně jste do určité míry, v určité dimenzi, nezviklatelní. Nezviklatelní tou druhou deskou. A kupodivu deska vedle vás potřebuje, abyste byli nezviklatelní. Amen? Potřebuji, když řeknu „tělem a Duchem“, abyste mě zastavili a opravili – „Slovem a Duchem“. Když vám tady začnu říkat neduchovní, nebiblický výmysl, tak možná ze slušnosti to vydržíte a pak za mnou přijdete po shromáždění. Rozumíte mi? Protože ta schopnost, že každý z nás stojí, je nejen kvůli mně samému, ale kvůli druhým deskám. Musíme být takoví, že kdyby sem přišel falešný učitel, kdyby sem přišel nějaký vůdce sekty a chtěl nás někam vést, tak zjistí, že ho nenásledujeme. Zjistil by, že máme vlastní chůzi, která pochopitelně musí být korigovaná a korigovatelná zase jedine Božím slovem a Božím Duchem. Rozumíte mi? Takže to je další věc, kterou bychom měli mít a ověřit si ji.

Co je velmi důležité – musíte stát ve stříbrné patce. Máte Slovo a Ducha a stříbrná patka, která vás drží na zemi a abyste se neviklali, je co? Vykoupení. Je to jistota a vědomí, kde a v čem je vaše vykoupení. Že vaše vykoupení je v Kristu, že vaše vykoupení není ve skutcích, že vaše vykoupení není ve vedlejší desce, vaše vykoupení není v něčem jiném, nikdo jiný za něj nemůže, nikdo ho neovlivní, nikdo ho neudělá než vaše vlastní zkušenost, vaše vlastní srdce a rozhodnutí pro Krista Ježíše. Amen? Pokud nemáte svůj přístup k vykoupení, pokud nemáte cestu, pokud nemáte vztah s Bohem, skrze který byste měli svoje vlastní vykoupení, ospravedlnění od hříchu a imunitu od soudu, jestli mi rozumíte, nejste plně pokřtěni do Těla Kristova. Nechte Ducha Božího, aby vás ponořil do Těla Kristova. Pokud máte zásadní pochybnost o některých

těchto základních věcech, nejste plně ponořeni do Těla Kristova. Dopusťte Božímu Duchu, aby vás ponořil do Těla Kristova. Pokud hledáte svoje spasení v církvi nebo v někom jiném, ještě jste nenaplnili tuto věc. Potřebujete mít svědectví ducha a zkušenost Ducha plus Boží slovo, jemuž jste uvěřili a které mluví o vašem spasení a vykoupení. V církvi je spousta lidí, a to může být klidně v Patmosu nebo kdekoliv, kteří pořád ještě žijí svoje spasení skrze někoho jiného. Respektive snaží se žít skrze někoho jiného. Velmi často v církvi potkají prostředí, které jim to nejen umožní, ale i je v tom povzbudí. Je to do určité míry příjemné. „Spolehni se na mě, protože já v tu chvíli získávám do své organizace někoho, koho si dokážu naklonovat a kdo bude dělat to, co mu povím.“

Dotaz: „Když jsi ve svatyni, můžeš z ní vycházet do vnějšího nádvoří a zase zpátky?“

No, řekl bych, že to není možné, ale je to běžné. ☺ Pojd'me se na to podívat. Je to tak, že člověk prochází a prorůstá do všech těchto záležitostí. Není možné říci, že v tuto minutu se nacházíme u jednoho nábytku. Věřím, že můžeš nevycházet ze svatyně. A není to ani nic tak složitého. Není to o složitějších a těžších věcech než na vnějším nádvoří. Ale je to o rozhodnutí: Ano, jsem součástí Těla Kristova a funguji tak. Věřím, že to je o míře ponoření. Proto se mluví o ponoření. Možná jsi pokropen do Těla Kristova, ale je potřeba být ponořen. Být ponořen v plnosti. Jinak člověk nezačne naplňovat ani další věci. Nezačne fungovat a věci se nerozeběhnou.

Jeden z obrazů, který o tom hovoří, je obraz v Ezechieli: Jsem ponořen po kotníky, po kolena, a teprve když plavu a řeka mě nese, jsem plně ponořen. (Ez 47) V tu chvíli jsem nesený a zbavený svého vlastního rozhodování. Nese mě Boží Duch. Ne církvev ve smyslu organizace, ale Bůh sám. Takže musím bránit sám sebe, aby někdo nežil život za mě, a zadruhé se musím bránit, když někdo chce, abych žil jeho život za něj. Musím ho „násilím“ setřepat. Setřepat tu myšlenku, setřepat tu filozofii, a to může být i v manželství. Někdy i co se týče vztahu rodičů a dětí. Nebo můžu mít zaměstnance a ten člověk musí v práci dělat, co má. Manželka by měla následovat a být poddaná hlavě, děti by měly poslouchat své rodiče, tak to je. Ale můžete „vychovat“ děti takovým způsobem, že v dospělosti nemají nic svého vlastního. Že celou dobu parazitovaly na vaší duchovnosti. Parazitovaly na tom, že vy stojíte, ale kdybyste padli, ony taky padnou. Mělo by to být tak, že když padnete, děti stojí dál, protože mají vlastní zkušenost s Bohem. Přijaly Hospodina do svého života. Někteří z nás jsme možná přijali Hospodina navzdory rodičům. A stejným

způsobem i naše věřící děti by měly stát navzdory rodičům. Když padnete, není omluvou, že padl někdo vedle vás. Pamatuji si, jak se jednou David Wilkerson poměrně hlasitě v jednom kázání zlobil a říkal: „Dostal jsem dopis, ve kterém stálo: Bratře Wilkersoně, tento padl, tamten padl, jestli padneš taky, tak končím.“ On říkal: „To je ohavnost před Hospodinem! Já nepadnu. Ale to vás neomlouvá. Musíte stát. I kdyby všichni okolo vás padli, musíte stát sami. Ne být závislí na tom, jestli padne tato hvězda a tento služebník.“ Apoštol Pavel říká: „I kdybychom my sami nebo anděl z nebe kázali něco jiného, než jsme vám kázali, prokletý buď!“ (Gal 1:8) I kdyby ti, kteří nám zvěstovali, a já nechci jmenovat, i kdybych já sám přišel a začal kázat něco jiného, tak je potřeba, abyste šli dál. Rozumíte mi? A abych já nebo kdokoliv jiný byl proklet.

Každý člověk musí stát sám za sebe v Hospodinu. Je potřeba, abychom vychovávali děti a sebe navzájem k samostatnosti v Kristu, kdy nebudeme závislí jeden na druhém. Jedním způsobem ano, a druhým způsobem ne. Boží slovo říká schválně v protikladu: „Každý své břemeno neste“ a „neste břemena jedni druhých.“² To znamená, že nemohu mít mentalitu, že se na někoho pověším a říkám: „Když nepůjdeš, já taky nepůjdu.“ Když žiji skrze druhého, je to parazitování na něčím životě. To nemůže být a nemůže fungovat. Každý z nás by měl být postavený ve Slově a Duchu a měl by vědět, kam Bůh vane.

Takže mluvíme o tom, že interakce v Těle jsou skrze zlato, charakter Boží. Dále jsou desky ve stánku propojeny skrze pět tyčí – služebností. Co je těch pět služebností? Apoštol, prorok, učitel, evangelista a pastýř.

Tady se dostáváme k další důležité věci. Tyče jsou přibité obrovskými hřebíky? Každá tyč je přibitá k deskám násilím, hřebíkem? Je to tak? NENÍ! Kdyby tyče byly přibity hřebíky, znamenalo by to, že služebnost, která je v Těle Kristově, je vám vnucena. Pije vám krev a bodá vás do zad. Pochopitelně, že ne. Správně je to tak, že na desce je zlatý kroužek, prsten, kterým je tyč provlečena. Takové oko. Zlato znamená Boží charakter, prsten reprezentuje svazek manželský. Do manželství vstupují obě strany dobrovolně, je to tak? Skrze vztah, skrze lásku. Tak je to správně, mimochodem. Jestli to je někde jinak, je to špatně. Vstupují dobrovolně skrze vztah lásky, skrze milování se navzájem. Amen? To je pouto, které je spolu váže, protože žádné jiné není. Nemají mezi sebou žádný provaz, tyč nebo cokoli jiného, co by je drželo, a přesto jsou pevně

² Galatským 6:5 – „Neb jeden každý své břímě ponese.“

Galatským 6:2 – „Jedni druhých břemena neste a tak plňte zákon Kristův.“

spoutáni, svázáni. Jsou svázáni poutem lásky. Kroužek, který je na desce, je připravený ze své strany naplnit vztah, přijmout služebnost. Takže služebnosti nejsou přibité hřebíkem, jak to bývá v církvích. Tam jsou přibité hřebíkem, je řečeno: „V této oblasti je toto váš farář či regionální pastor,“ nebo nevím, jak se všichni ve všech církvích a kostelech jmenují. Je to prostě někdo, kdo je přidělen, je „přihřebíkováný“. Pokud něco chceš, musíš jít přes regionálního pastora. Někde dokonce do té míry, že když chcete jít za někým, aby vám poradil, tak říkají: „To nemůžeš.“ Řekne vám to jednak člověk, za kterým jste přišli, a v druhé řadě pastor. To nemůžeš, od toho je tady pastor, farář nebo kdokoli. Ten je schopný udělat tu službu. Obešel bys toho a tamtoho. Ke komu patříš? Která jsi Praha, Petře? Jsi Praha-západ? Tak to jsi Oulických. Rozumíš mi? Patříš k Oulickým, tak ne aby ses ptal nebo žádal o modlitbu bratra Radka. Tursko a okolí, ti patří Procházkovi. Rozumíte mi? Je to celý systém, který není vůbec o tom, že by lidé přicházeli za člověkem skrze rozpoznání daru a schopnosti. Skrze „manželství“. Ale je to násilím přibité, násilím postavené. Takže pokud uvažujete tímto způsobem, nejste součástí Těla.

Na druhou stranu si musíte položit zajímavou a zásadní otázku: kdo je vaše služebnost? Pokud zjistíte, že „neznáte“ služebnost, v jakém jste potom těle? Slovo „znát“ má v Bibli velmi hluboký až intimní význam. Není to tak, že se zeptáte: „Bratře, znáš svoji manželku?“ – „Ano, znám. Narodila se v roce xy v tom a tom městě, její matka se jmenuje Pavla. Tady je její fotografie.“ Boží slovo ztotožňuje slovíčko znát s velmi intimním obecenstvím. Do té míry, že Adam poznal svou ženu a ona porodila syna. Měli bychom pochopit, že takto máme znát i Boha. Jenomže my někdy nemáme takové obecenství ani mezi manželem a manželkou. Poslední dobou hovořím s různými lidmi a zjišťuji, že se neznají a nefungují ani v rámci manželství. Základní princip nefunguje v nejmenší jednotce, která by měla být stavebním kamenem církve. Manželé spolu nežijí a nesdílejí se. Mluvil jsem o tom s jedním bratrem a on mi řekl: „Ti lidé nejsou jedno tělo. Nevstoupili do rozměru, kde by byli jedno tělo.“ Když tě bolí ruka, tak s tím něco uděláš, protože to cítíš. Je to tvoje ruka. Součást tebe samého. Musíš bolest cítit a musíš něco udělat. Ale manželé o ní třeba ani nevědí. Občas za mnou někdo přijde a říká mi určitou věc, a tak se ptám: „Co na to říká tvůj manžel? Co na to říká tvoje manželka?“ A oni mi odpoví: „On to neví. Ona to neví.“ Jak to, že to neví? To je možné schovat? Když přijdu domů a měl jsem k obědu knedlík, který mi nechutnal, tak se na mě moje manželka podívá a ptá se: „Co je?“ Až přijdu na to, že to byl knedlík, který mi nechutnal. To je

pochopitelně extrém, který jsem uvedl pro ilustraci. Ale nemůžete být vedle sebe a nevědět o sobě. Nemůžete žít „vedle sebe“. Musíte žít spolu. Potřebujete vědět, o čem ten druhý přemýšlí.

Říká se, že chlapi neumí mluvit. Nejhorší je, že si všichni myslí, že to je normální. Že je v pořádku, že chlapi neumí mluvit. Ale počkejte, „chlap“ není výmysl člověka. Muž je obraz. Nejsme muži a ženy, protože jsme si to vymysleli, ale proto, že Bůh nás tak stvořil. Aby nám na tom něco ukázal. Co reprezentuje muž? Hlavu, Krista. Jinými slovy, pokud je v pořádku, že muž neumí komunikovat, znamená to, že Pán Bůh s námi nemluví. Je to tak? Pán Bůh s námi nemluví. Znamenalo by to, že mluví jenom církev – žena. A nejen to, Pán Bůh ani nechce vyslechnout. Nejenže nemluví, ani neslyší. Církví, vyjadřuj se stručně a jednoduše, protože Bůh není připravený poslouchat tvé výlevy. Rozumíte mi?

Bůh však takový není. Čeká, že církev Mu přednese, co potřebuje, že vylije své srdce. Je připraven nám naslouchat. Pokud je takový, pak muži to musí reprezentovat! Druhá věc je, že Bůh s námi mluví. Dokonce nám sděluje své pocity! To je šokující, že? Možná. Říká nám o svých pocitech i o svých plánech, protože nás považuje za přátele. Sdílí s námi svoje hnutí mysli. Bůh se zhrozil a řekl: „Přece bych nemohl něco udělat, a neříct to svému příteli! Neříct mu to!“³ Bůh mluví, říká nám o hnutích své mysli i o svých záměrech, bratři muži. To je princip, který má fungovat i v nás. Mluví o blízkosti. Pojd'te si na chvíli představit, že tak fungujeme ve svých domovech. Že jsme jednotka, která se pohybuje a dělá věci spolu. Když jeden něco dělá, je to proto, že ví, co dělá ten druhý. Fungují spolu. Každý dělá třeba jinou činnost, ale komunikují, plynou mezi nimi informace. Duch a láska plyne mezi nimi.

A teď si to přeneste na rovinu, kdy je svatební prsten vložen mezi vás, nebo každého z nás a služebnost. Amen? Známe ty, kteří pracují mezi námi? Známe hnutí jejich mysli? Víte, co dělá bratr duCille? Co mluví Bůh služebnostem? Nebo co se vlastně děje? Máte ten vztah, ten intimní vztah, to „znám tě“? Amen? Pokud ne, tak vůbec nemá smysl uvažovat o tom, že jsme někde ve svatyni. Víte, lidé by chtěli sloužit. Jenže služba přichází až po tom. Víte proč? Protože jinak sloužíte z těla. Jinak děláte skutky. Jinak děláte církevní aktivity. Pokud nejste ve svatyni přikryti intimním vztahem s Bohem, můžete dělat milion věcí a Bůh

³ 1. Mojžíšova 18:16-17 – „Tedy vstávše odtud muži ti, obrátili se k Sodomě; Abraham pak šel s nimi, aby je provodil. A řekl Hospodin: Zdali já zatajím před Abrahamem, což dělali budu?“

nakonec řekne: „Neznám, nevím.“⁴ Protože sedmiramenný svícen ze svatyně mluví o službě na principu 6 (člověk) + 1 (Bůh – středové rameno svícnu), kdy něco děláte a potká se to s Bohem a naplní se to. Ne, že to odedřete. Ale něco uděláte a Bůh vám přijde naproti, potkáte se. Vykládal jsem ten příběh v neděli, jak moje žena Kristýna otevřela ledničku, viděla tam mléko a říká: „Mně přijde, že mám sousedovi Radkovi dát mléko.“ Taková drobnost. A tak popadla Bio mléko a říká: „Donesu mu mléko do kafe.“ Přichází k jeho dveřím, a když chtěla zaklepat, soused zrovna otvírá dveře. Kouká na Kristýnu, jak nese mléko a říká: „Jé, já jsem si zrovna udělal kafe a zjistil jsem, že nemám mléko. Chtěl jsem se zeptat, jestli nemáte.“ A Kristýna mu ho podává. Rozumíte mi? Říkáte si: Jakým způsobem mám vstoupit do těchto věcí? To se nedá zopakovat, to se nedá nacvičit. Nemůžeme dělat věci jenom ze sebe. Službu s Bohem si nemůžete udělat sami ze sebe. To je něco, co uděláte a potká se to z druhé strany. Vy něco chcete a někdo vám zavolá nebo někde otevřete a do toho něco zapadne. Jako kostky, které zapadají do sebe. Potřebujete, abyste plnili Boží vůli, a ne aby vám On žehnal vaši službu. Amen?

Abyste vůbec v těchto věcech mohli chodit, je potřeba být plně součástí Těla Kristova. Můžete si udělat seznam věcí, o kterých jsme mluvili, a s každou přijít za Bohem. Zkusit sami sebe, říct: „Bože, chodím v této věci, chodím v tamté věci?“ A činit pokání, pokud nechodíte. Jak je možné, že neznáte lidi, kteří mezi vámi pracují? Jak to, že s nimi nemáte „intimní vztah“, jestli mi rozumíte? Jak to, že neznáme své služebnosti? Jak to, že se neznáme navzájem? Jakým způsobem potom mezi námi může plynout krev? Víme, kam vane vítr, kam jde Beránek? Jdeme za ním jako tělo, anebo je to hromada jednotlivců? Jaký je rozdíl mezi tělem a tím, když tělo „nasekám“ na kousky? Na první pohled to jsou stejné články, je to tak? Ale nejsou spojeny. Neproudí mezi nimi krev. Amen? Jsou odříznuty od zdroje života a jsou odříznuty od hlavy. Je to tak?

Původně jsem myslel, že budu mluvit o nábytcích ve svatyni, ale věřím, že nás Bůh vrací k tomu, abychom si zkontrolovali naše vekřtění do Těla Kristova. Fungování v Těle Kristově a mentalitu chození v Těle Kristově. To, že se nemohu hnout a vydat se někudy jinudy. Prostě nemůžu. A tak pokud jste někdy na mě v některých věcech narazili – já se prostě nemůžu tvářit jakoby nic. Amen? Rozumíte mi? Pokud se vydáte

⁴ Matouš 7:21-23 – „Ne každý, kdož mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdož činí vůli Otce mého, kterýž v nebesích jest. Mnozíť mi dějí v onen den: Pane, Pane, zdaliž jsme ve jménu tvém neprorokovali, a ve jménu tvém d'áblů nevymítali, a v tvém jménu zdaliž jsme divů mnohých nečinili? A tehdyť jim vyznám, že jsem vás nikdy neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti.“

nějakým směrem a já mám pocit, že Bůh jde jinam, tak to musím oslovit. Musím jít a říct: „Podívej, Františku, tohle nedává smysl, tomu nerozumím. Hledejme spolu Boha.“ Viděl jsem, že lidé i v manželství nejsou schopni se zastavit a říct si to. Ale řeknou: „To je v pořádku, teď si dělej tohle, já budu dělat tohle.“ A někdy se rozdělí a „výborně to funguje“, protože to na nic nenaráží. Každý je autonomní jednotka, která si funguje vlastním způsobem, vlastním životem. A někde při tom pohybu bum, to jsou ty „volné radikály“. Nevím, jestli jste slyšeli kázání „Volné radikály“, poslechněte si ho, je to na internetu. Je to o tom, že nemůžeme fungovat a bum – srazit se v nějaké interakci a zase si jít dál. Někde jsme se potkali. Potřebujeme žít spolu. Ani v manželství tak nemůžeme žít. Žijeme si svoje vlastní životy a bum, zase se někde při dalším oběhu, při nějaké další elipse potkáme. Boží slovo neříká, že se máme potkávat. Jsme jedno Tělo. A ruka potkala druhou ruku... Ne, to je orchestr, to je něco, co funguje spolu a co se musíme učit. Do čeho máme být ponořeni, do čeho máme být vekřtění.

I fungování v Těle Kristově, vezměte si, že to slovo je rodina, mimo jiné. To slovo mimo jiné mluví o rodině, že jsme bratři. Bratr je někdo, kdo vyšel ze stejného zdroje. *Adelfos* – ten, který sdílí lůno. A-delfos. Ten, který je ze jednoho lůna, ti, kteří jsou z jednoho lůna. Děti jsou zrozeny z jednoho lůna. Pokud jsme bratři, jestli to dobře chápu, tak jsme vzešli z jednoho lůna, z jednoho zdroje, a nemůžeme se tvářit, že jsme cizí. Když někdo přijde mezi nás, tak bude možná zmaten. Když uvidí, jak spolu někteří fungujeme, bude mít pocit: vy jste bráchové? Ta podobnost v jistém slova smyslu musí jít za hranice přirozena. Ta známost a ta propojenost, v duchu pochopitelně. To není o tom, že se slijeme v jednoho člověka, ale slijeme se v jednoho Krista.

A tak číňme pokání, pokud uvažujeme způsobem volného radikálu. Pokud si fungujeme a žijeme a lítáme ve vlastním světě a nejsme napojeni na Tělo Kristovo. Pokud o sobě nedokážeme s jistotou říct, že jsme pokryti zlatem, že stojíme v Duchu a ve Slově, že jsme zakořeněni do stříbrné patky vykoupení, že jsme spojeni s bratrem, a teprve spolu naplnujeme Boží záměr a fungujeme v Těle Kristově. Pokud nemáte zkušenost známosti služebnosti, která vám slouží, číňte pokání. Pokud nemáte intimní vztah, a rozumějte mi teď v duchu, s tím, kdo vám slouží, je něco špatně.

Víte, dneska způsoby nebo prostředky komunikace jsou absolutní. Jsou absolutní ve srovnání s historií. Když tehdy chtěli někomu něco sdělit, tak to dali poslovi a dotyčný se to dozvěděl za dva roky. Dneska je to o tom, že mám tady v kapse kompletně všechny. Rozumíte mi? Tady

bych si našel – apoštol Pavel: „Pavle, jsi tam?“ Představte si, že by tenkrát v době Korintu zavolali: „Pavle, prosím tě, máme tady jednu situaci...“ Rozumíte mi. Ale my to dneska máme. Myslíte si, že by toho Korintští využili, zavolali by Pavlovi? A proč to neděláme my?

Nechci, abyste si teď napsali: Mám volat bratřím. Někdy mluvíte s manželi, něco jim říkáte, a ti lidé si to vezmou jako seznam. „Takže jak si to přesně přeješ? Kytku? Dobře. A jak často? Jednou za dva měsíce? Dobře. Zavolat? Dobře, zeptat se tě, jak se máš, dobře. A co ještě? Pohladit, aha, ok, píšu si.“ Teď to mám jako seznam a říkám si: Kytku, to už mám, to bylo předevcírem, pohladit, pohladit, to už dlouho nebylo. Rozumíte mi? Přijde vám to absurdní, je to směšné, že? Bylo by to směšné, bylo by to absurdní. Je to tak? A přesto tak někdy fungujeme. Nejenom v tomto vztahu, ale ve vztahu navzájem. Říkáte: „Aha, tak co bych měl udělat. Mám zavolat. A komu vlastně? Stačí lokálním starším, nebo musím i jinam?“ Rozumíte mi. To přece musí vyplynout z nějaké potřeby. To musí vyplynout ze vztahu a z nějaké potřeby, že mu chci říct, že ho mám rád. Ne? Že mi tu chybí. Ne? Rozumím tomu správně? Že to vychází z nějaké vnitřní potřeby vztahu. A ne, že mám seznam a říkám: Jsem křesťan, měl bych se pomodlit. „Tak, Pane Bože, já se teďka modlím...“ Za co bych se pomodlil? Jo, za vládu se mám modlit, tak se pomodlím za vládu, teď zrovna nevím, kterou máme a jestli tam ještě bude a nebude. Za co bych se ještě měl pomodlit, za počasí bych se měl pomodlit, za Tursko bych se měl pomodlit, ještě něco? Za co bych se tak mohl pomodlit? Rozumíte mi? Co to je? To je, jako kdybych si vzpomněl a říkal: Měl bych promluvit s manželkou. Tak o čem promluvíme? Promluvíme o nákupu... O čem bychom tak mohli ještě mluvit? Děti, škola, jak se mají a ještě jednu věc. Rozumíte mi? Přece je vztah, který mě vede k tomu, abych ty věci dělal, vztah, z něhož vycházím. Ty věci se dějí jako důsledek vztahu, protože jsme jedno. A stejným způsobem vzniká potřeba fungovat a držet služebnosti, jestli mi rozumíte. Protože kdyby je ty kroužky pustily, tak spadnou. Jinak tam nedrží. Není žádná jiná moc, která by je tam držela, jenom to, jestli je držíme, nebo nedržíme my. Buď jsou mojí služebností, nebo nejsou. Musí existovat něco, co naplňuje smysl toho prstenu. Bůh vám mocně požehnej a mocně vás pokřti do Těla Kristova!